

ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ»

ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ κ.κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΤΟΥ
Γ' ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ».

Ἐν Ἀθήναις, Σάββατον 30 Μαΐου 2009

«Ὁ ἐωράκαμεν καί ἀκηκόαμεν καί ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν,

ἵνα καί ἡμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν (Α' Ἰωάν. 1-4)»

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος

Κύριε Ἱερώνυμε,

Ἐντιμότατε κ. Κυριακίδη,

«Τὴν ἀνάδειξιν τῆς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν κοινωνίας ἡμῶν τῶν ἐλληνοφώνων μετὰ τῶν ἀραβοφώνων Ρωμαιορθοδόξων Χριστιανῶν ἀφ' ἑνός καί τῶν λοιπῶν ὁμοδόξων Χριστιανῶν ἀφ' ἑτέρου, ἔθεσεν ὡς σκοπὸν αὐτοῦ τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων διὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνης».

Ἡ ἱστορία τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ὡς γνωστὸν εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μέ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ καί συνεπῶς μέ τὴν ἱεράν ἱστορίαν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων. Τὰ δέ Προσκυνήματα ἀποτελοῦν τὰ ἀναντίρρητα μαρτύρια καί τὰ ψηλαφητὰ τεκμήρια τῆς ἱερᾶς ταύτης ἱστορίας, δηλονότι τῆς ἱστορίας τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Κοινωνός καί μέτοχος τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς καί φυσικῆς αὐτῆς κληρονομίας κατέστη ὑπὸ τῆς θείας προνοίας ἡ παλαιγενὴς Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ εὐσεβοῦς γένους τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀναδειχθεῖσα οὕτω ὁ φυσικὸς καί πνευματικὸς φύλαξ καί λειτουργὸς αὐτῆς.

Συγκληρονόμος καί ἄμεσος διάδοχος τοῦ Βασιλικοῦ καί αὐτοκρατορικοῦ γένους τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων ἀναδεικνύεται τό εὐσεβὲς ἔθνος τῶν Ἑλλήνων. Τοῦ ἔθνους δέ τούτου οἱ ὑπὲρ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων ἀγῶνες αὐταπαρνήσεως, πολλῶ δέ μᾶλλον τό θυσιαστικόν αὐτῶν αἷμα ἐπισφραγίζουν τὰ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων θεσμοθετηθέντα προνόμια καί δικαιώματα. Ταῦτα βεβαίως δέν ἀποτελοῦν αὐτοσκοπὸν, ὡς ἐσφαλμένως ὑπὸ τινων ἐρμηνεύεται, ἀλλὰ μᾶλλον μαρτυρίαν ζῶσαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ καί Οἰκουμενικοῦ κηρύγματος τῆς Ἀποστολικῆς τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας.

«Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», παραγγέλλει ὁ Κύριος εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ ἀπὸ Ἱερουσαλήμ.

Ἡ Χριστιανικὴ παρουσία εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν καί συγκεκριμένως εἰς τὴν Ἁγίαν

Γῆν μέχρι σήμερον ἔρχεται εἰς ἐπίρρωσιν τοῦ γεγονότος ὅτι τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰ πνευματικά καί λατρευτικά κέντρα τῆς χριστιανικῆς πίστεως γενικώτερον καί τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδόξου ἀγιοπατερικῆς παραδόσεως τῆς Ρωμηοσύνης, εἰδικώτερον.

Μέ ἄλλα λόγια, τὰ Πανάγια Προσκυνήματα ἀποτελοῦν ἐγγύησιν τοῦ Χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ, ἀλλά καί διατήρησιν τῆς ἰδιαζούσης ἐθνικοθρησκευτικῆς ταυτότητος αὐτοῦ. Τοῦτο ἀναγνωρίζεται ὑπό πάντων, τόσον τῶν Χριστιανῶν, ὅσον καί τῶν μή Χριστιανῶν. Οἱ Χριστιανοί, π.χ. διερωτῶνται: «Ἡμεῖς ποῦ ἀνήκομεν; Ποία εἶναι ἡ ἐθνική μας καταγωγή»; κ.τ.λ. Εἰς αὐτό βέβαια συνέβαλε καί συμβάλλει ἀπειλητικῶς ἡ ἔξαρσις τῆς θρησκευτικῆς ταυτότητος εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς τοιαύτης.

Ἡ συμβολή λοιπόν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων καί τῶν ἐξ αὐτῶν ἀπορρεόντων δικαιωμάτων καί προνομίων τῆς Ρωμηοσύνης, δέν περιορίζεται μόνον εἰς τήν σωτηριολογικήν καί ἐσχατολογικήν αὐτῶν σημασίαν, ἀλλά ἐπεκτείνεται καί εἰς τήν ἐν ἐξελίξει τελοῦσαν τάνῦν διαμόρφωσιν τοῦ διαθρησκειακοῦ καί κοινωνικοπολιτικοῦ καθεστώτος τῆς Ἱερουσαλήμ, μέ σημεῖον ἀναφορᾶς πάντοτε τήν Παλαιάν αὐτῆς Πόλιν καί φυσικά τό Παλαίφατον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Σημειωθήτω ὅτι τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων μετά τῶν ἄλλων συμπρεσβυγενῶν αὐτοῦ Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς προβάλλουν ὡς αἱ ἀκοίμητοι κανδήλαι τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, τοῦ φωτός τοῦ σώζοντος θείου Λόγου, τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής τυγχάνει ἡ κατ' ἀνατολᾶς Ὁρθόδοξος Ρωμηοσύνη, καί μάλιστα ἐν μέσῳ ἁλλοθρήσκου καί ἑτεροδόξου περιβάλλοντος. Ἐπί πλέον δέ ἡ Ρωμηοσύνη ἀποδεικνύεται ὡς ἡ μόνη συνεκτική καί ἐνοποιός δύναμις τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Ἀνατολῆς Ἐκκλησιῶν καί τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν αὐτῶν ὄντοτήτων.

Ἡ ἰδιάζουσα θέσις τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τοῦ τελοῦντος ὑπό τὰς πολιτειακᾶς ἀρχάς καί ἐξουσίας, δηλονότι, τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ, τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας καί τοῦ Χασιμιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας (ὡς καί τοῦ Πριγκιπάτου τοῦ Quatar) καθιστᾷ τήν ab antiquo ἀναγνωρισθεῖσαν θεσμικήν αὐτοῦ θρησκευτικήν καί ἐκκλησιαστικήν ἐγκαθίδρυσιν ἐξόχως σημαντικήν, τόσον διά τήν ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅσον καί διά τήν συνύπαρξιν τῶν ὁμόρων λαῶν ἐν τῇ περιοχῇ τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ.

Ἐξ ἄλλου ὁ συνδυασμός τῆς διττῆς ιδιότητος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ὡς Ποιμενάρχου καί ἐν ταῦτῳ Ἡγουμένου τῆς Μοναστικῆς Ἀδελφότητος τῶν Ἀγιοταφιτῶν, ἀποκαλύπτει τό ἀσκητικόν φρόνημα, ὑπό τοῦ ὁποίου ἐμφορεῖται τό πνευματικόν μέγεθος τῆς Ρωμηοσύνης.

Ἀποτελεῖ χρέος, λοιπόν, ἱερόν πάντων ἡμῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν, ποιμένων καί ποιμαινομένων, «ἡ κίνησις τοῦ δικαιωτάτου θυμοῦ ἀλλά καί ἡ συλλογή τῆς ποιμαντικῆς ἐπιστήμης», κατὰ τό παράδειγμα τῶν θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, διά τήν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγιοῦς Ρωμαιορθοδόξου ταυτότητος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν ἐν τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ καί ἀλλαχοῦ διαβιούντων. Τό ἱερόν δέ τοῦτο χρέος κρίνεται, κατὰ τήν ταπεινήν τῆς Μετριότητος Ἡμῶν γνώμην, ἄμεσον καί ἐπιτακτικόν».